За єдину Помісну Українську Православну Церкву!

Волинські єпархіальні відомості

Часопис Волинської єпархії Київського Патріархату

№ 12 (133) грудень 2015 р.

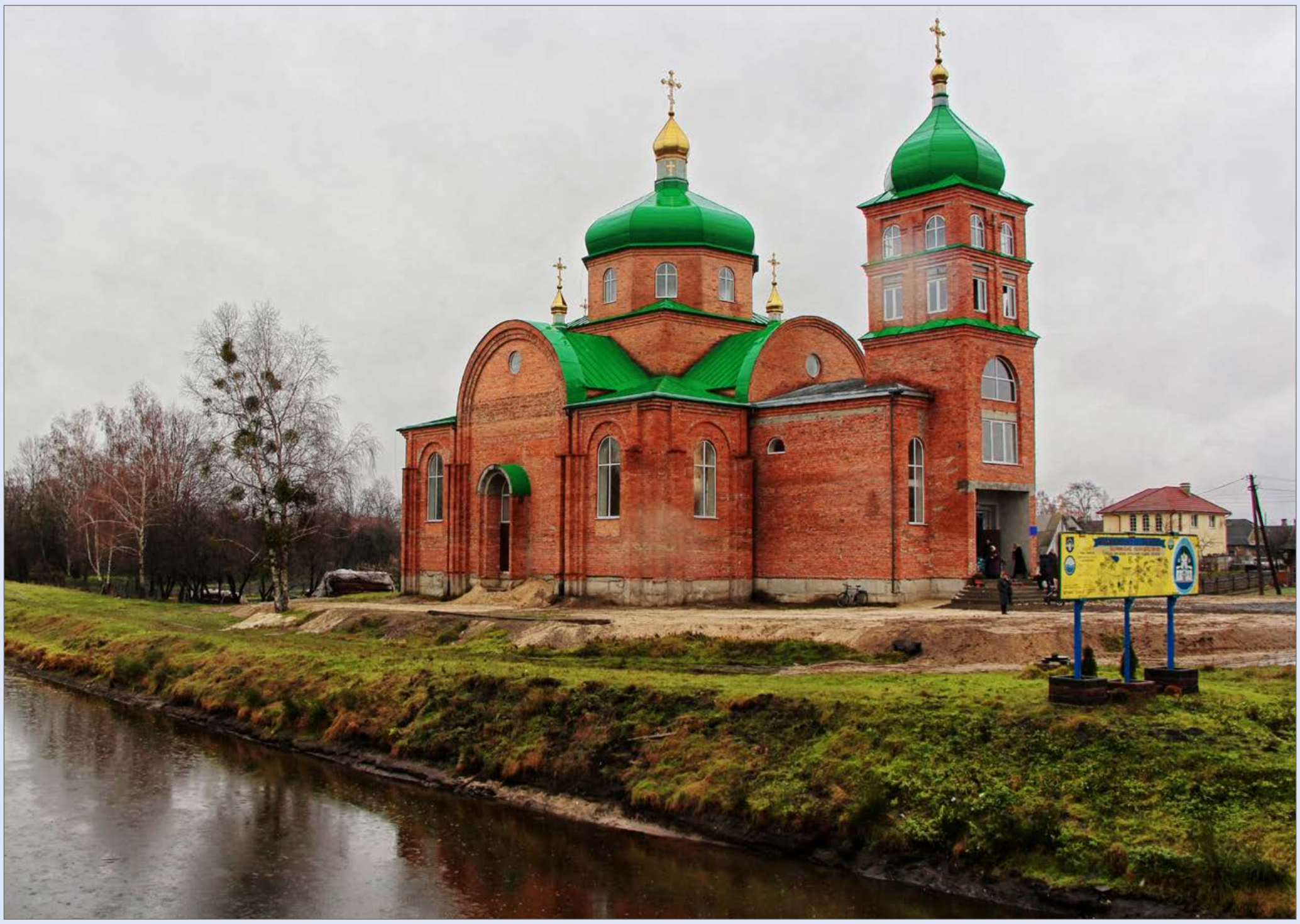

Собор Пророка Іллі в Ратному 22 листопада 2015 р. Цього дня новозбудований храм освятив митрополит Луцький і Волинський Михаїл. ***Світлина інформаційної служби єпархії.*** **Докладніше про подію – на с. 5.**

З церковного календаря

28 грудня – Собор кримських святих

Сьогодні, коли православні українці в окупованому Криму зазнають наруги та переслідування за віру, святкування Собору кримських святих набуває особливого значення.

Історія християнського Криму нерозривно пов'язана з історією київського Православ'я. Уже в першому, апостольському, столітті слово євангельської проповіді приніс сюди святий Андрій Первозваний. До цієї ж епохи належить християнська місія священномученика Климента, єпископа Римського, який прийняв мученицьку кончину в Криму. А в четвертому столітті на півострові діяло вже п'ять єпархій. Саме в древньому Херсонесі, або ж Корсуні, як казали слов'яни (тепер він у міській зоні Севастополя), за традиційною версією, прийняв хрещення київський князь Володимир та поніс світло Христової віри по всій землі Русі-України.

Багато святих, подвижників та святителів, подібно до яскравого духовного суцвіття, прикрасили український Крим подвигами християнської просвіти, мучеництва і сповідання. Будемо ж вчитися у них великого терпіння, віри, любові, працьовитості. Будемо невпинно зберігати в серцях наших пам'ять про їх нетлінне подвижництво: «Величаємо вас, усі святі, що в українському Криму засяяли, і шануємо святу пам'ять вашу, бо ви молите за нас Христа Бога нашого».

До числа Божих угодників та чудотворців, які своїм праведним житієм, подвигами і чудесами освятили Крим, належать: апостол Андрій Первозваний; рівноапостольні Кирило і Мефодій, учителі слов'янські; рівноапостольний великий князь Володимир; преподобномучениця Параскева; священномученик Климент, Папа Римський; священномученики єпископи Херсонеські Агафодор, Василій, Євгеній, Елпидій, Єферій, Єфрем і Капітон, сповідник Мартин, папа Римський; сповідник Стефан, архієпископ Сурозький; Сава, архієпископ Сурозький; Лука (Войно-Ясенецький), архієпископ Сімферопольський і Кримький. Ці та багато інших богоугодників землі Кримської прославили її, стали небесними покровителями і заступниками. Хоча вони жили в різний час, але були єдиними по духу. Святі Кримського краю показують нам, що спастися можна в різний час і за різних умов життя, бо Христос учора, сьогодні й повіки той же.

Святкування спільної пам'яті всіх святих землі Кримської встановлено у 1988 році, на тисячоліття хрещення Русі.

Подвижники православного Криму внесли великий вклад у ширення благої звістки – Євангелія Царства Божого – по всьому світу, проповідуючи Христа, розіп'ятого і воскреслого. Їхні священні імена записано золотими літерами в історії Церкви.

Віталій КЛІМЧУК

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця популярна волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця. Вартість одного примірника з доставкою – **1 грн 88 к.** (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – **91241**. Архів основних публікацій «Волинських єпархіальних відомостей», радіопередач та інших аудіо,- відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: **www.pravoslaviavolyni.org.ua**

ХРОНІКА

У Торчині освятили меморіальну дошку гранатометникові Олександру Плоцедимові

Заупокійну літію та чин освячення пам'ятного знака в Торчинському професійному ліцеї ***16 жовтня*** відслужив протоієрей Степан Деленів, настоятель парафії Першомученика Стефана Луцького районного деканату.

Меморіальну дошку випускникові 2013 року встановили на головному корпусі навчального закладу. Її виготовлено за сприяння волонтера з Торчина Василя Пристайчука, теж випускника цього ліцею.

20-річний Олександр Плоцедим, гранатометник-контрактник, був у складі 24-ї окремої механізованої бригади з початку воєнних дій на Донбасі. Мешканець Рожища, загинув біля Лисичанська Луганської області 27 січня.

Священик з Овадна подарував ікону з нагоди річниці ліцею

В оваднівський професійний навчальний заклад, який ***16 жовтня*** святкував 75-ту річницю з дня заснування, завітав настоятель місцевої парафії Покрови Пресвятої Богородиці священик Сергій Місан (Володимирський районний деканат). Душпастир привітав педагогічний колектив, учнів та подарував ікону «Тайна вечеря». Директор Василь Ролюк подякував священикові за плідну співпрацю.

Представник єпархії – у Відні на благодійному ярмарку

Завідувач єпархіального відділу організації благодійності та соціального служіння Валерія Лесюк взяла участь у Другому доброчинному дитячому ярмарку, який проходив у столиці Австрії ***18 жовтня***. Вона привезла картини, які створили дружини військовослужбовців та їхні діти в рамках духовно-психологічної підтримки сім'ям воїнів АТО.

Організатор заходу – ініціативна група «Малята Відня» за підтримки посольства України в Австрії та інших організацій. У програмі були: майстер-класи, показ українських мультфільмів, вистава лялькового театру, демонстрація модельного одягу тощо.

Представник ВПБА взяв участь у науковій конференції про ікону

Секретар вченої ради Волинської православної богословської академії, кандидат богословських наук протоієрей Василь Лозовицький ***21 жовтня*** взяв участь у відкритті XXII міжнародної наукової конференції «Волинська ікона: дослідження та реставрація», яку проводив Волинський краєзнавчий музей на базі Музею волинської ікони.

У привітальному слові о. Василь наголосив на важливості дослідження сакрального мистецтва України та краю. Подякував організаторам та учасникам заходу за самовіддану працю та жертовну любов до церковних пам'яток вітчизняного мистецтва, передав директорові музею Анатолію Силюкові нові наукові напрацювання ВПБА.

Владика Михаїл відзначив 15-річчя архієрейської висвяти

22 жовтня, в день ювілею, митрополит Луцький і Волинський, як і 15 років тому, перебував у столиці з нагоди річниці інтронізації Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета.

Наш архіпастир взяв участь у спільному Богослужінні в кафедральному соборі Рівноапостольного князя Володимира. А напередодні, 21 жовтня, долучився до відкриття виставки, присвяченої 20-літтю патріаршого служіння Святійшого, що відбулося в Музейно-виставковому центрі під Андріївською церквою.

Тимофія Зінкевича (так зветься в миру митрополит Михаїл) висвячено на диякона 9 жовтня 1997 року, наступного дня пострижено в ченці з іменем Михаїл, а ще через день відбулась його висвята на ієромонаха, тобто монаха-священика. 21 жовтня 2000 року Синод обрав о. Михаїла єпископом Сумським і Охтирським, тож на другий день проведено чин його хіротонії в єпископа. 22 січня 2009 року владику Михаїла піднесли до сану архієпископа, 23 січня 2012-го – митрополита.

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

Неділя 29-та після П'ятдесятниці (Лк. 17:12–19)

При вході в одне поселення Ісуса Христа зустріли десять прокажених. Дев'ять із них були юдеї, а один самарянин. Юдеї та самаряни ворогували, та спільне горе об'єднало цих недужих. Прокаженим заборонялося підходити до інших людей, тому що хвороба їхня була заразною. Тому, зупинившись віддалік, вони голосно кричали: «Ісусе Наставнику, помилуй нас!». Ісус Христос сказав їм: «Підіть, покажіться священикам», бо священики оглядали видужалих від прокази й давали свідоцтва на право проживання у містах і селах.

Прокажені пішли до священиків; і, коли йшли, очистилися від прокази, тобто стали здоровими. Один із них, бачачи, що він зцілений, повернувся до Ісуса Христа, голосно славлячи Бога, і, впавши до ніг, дякував Йому. І це був самарянин. Юдеї ж залишилися невдячними.

Тоді Ісус Христос сказав: «Чи не десять очистилися? Де ж дев'ять? Чому вони не повернулися віддати славу Богові, тільки іноплемінник цей?»

Проказа, особливо в стародавні часи, – важковиліковна хвороба, і люди дуже страждали від неї. Але були випадки, коли виліковувалися, і це було велике чудо. Коли таке ставалося, за законом Мойсея, вони повинні були показатися священикам, щоб ті створили священнодійство. І тільки тоді могли жити в суспільстві. А до того хворі на проказу були відокремлені від суспільства і жили окремо.

Отож, серед цих десятьох недужих був один самарянин. Самарянин узагалі, за юдейським законом, не був гідний спілкуватися з ними, але горе, яке спіткало всіх, їх з'єднало. Вони вже не розділялися: хто з них юдей, а хто – самарянин. Тому жили всі вкупі, бо разом було вижити легше в такому становищі.

Вони знали, що є такий Учитель, Наставник, що Він виліковує від хвороб. Тому чекали на Нього, зустріли, і Він їх зцілив.

Вони знайшли Учителя – і зцілилися, але не повернулися і не воздали Богові подяку: один тільки самарянин повернувся. І тоді Господь сказав: «Віра тебе спасла». Віра також була в цих дев'яти юдеїв, але не настільки велика, щоб вони могли спастися. Їхньої віри достатньо тільки для оздоровлення. І хто знає, чи та хвороба знову не вернулася до них.

Коли ми звертаємося до Бога, коли ходимо в церкву, – ми зцілюємося, духовно і фізично. І коли ми відходимо від Бога – недуги можуть знову до нас повернутися. Тому, що коли Бог вас уздоровлює, Він показує, що ми йдемо дорогою спасіння. І хто це розуміє, той дійсно бачить цю дорогу і йде нею.

Проказа – це наші гріхи, які нас роз'їдають. Вони роз'їдають нашу душу і все наше тіло, і ми духовно розкладаємося. А Господь нас зцілює, зцілює наші душі, наші тіла. Але ми, можливо, цього не розуміємо, і не кожен може подяку віддати Господеві. Тому в Євангелії показано: один – з десяти. Один тільки з десяти вернувся.

Як подивитися, у наш час, можливо, лише один зі ста повертається, щоб подякувати Богові. Люди відчувають Бога, відчувають і отримують Його зцілення, але не дякують Йому. Та взагалі за те, що ми живемо в цьому світі, ми повинні дякувати Господу. Отож підемо слідом за вдячним самарянином і в думках припадімо до ніг Христових, складаючи Йому хвалу й подяку за всі Його милості до нас, грішних. До цього закликає й апостол Павло, говорячи: «За все дякуйте Богові».

Віталій КЛІМЧУК

Володимирський міський декан взяв участь в українсько-польській конференції

Протоієрей Юрій Пилипець, викладач Волинської православної богословської академії, кандидат богословських та педагогічних наук, взяв участь у міжнародній конференції «VI Українсько-польські наукові діалоги». Вона проходила ***22 жовтня*** в Яремчі Івано-Франківської області.

Про чоловічу обитель у Соколі – в друкованому ЗМІ

Всеукраїнський тижневик «Вісник і Ко» ***22 жовтня*** опублікував матеріал про чоловічий монастир Успіння Пресвятої Богородиці в с. Сокіл Рожищанського деканату.

Як розповідає ігумен Яків (Мільян), спершу Богослужіння проводилися в колишній конторі колгоспу, в сільській хатині, аж поки ординарія Луцької дієцезії Римсько-Католицької Церкви безоплатно не передала приміщення костелу.

Споруда дісталася поруйнованою. Спочатку її не пощадила війна, бо ще досі зі стін стирчать авіабомби часів Другої світової. Потім радянська влада використовувала храм як зерносховище.

Але відколи настоятелем став ігумен Яків, в Успенській обителі багато чого змінилося. Добудовують двоповерховий житловий корпус для братії. У ньому – трапезна, келії, кухня. Служби правлять у приміщенні храму. Поки що вівтар – у притворі.

«Нам би дах перекрити, тоді б уже почали помаленьку облаштовувати храм», – зазначає ігумен.

Відділ єпархії подарував незрячим дітям спеціальні шахи

Три набори тактильних шахів передав відділ організації благодійності та соціального служіння (завідувач Валерія Лесюк) дітям із вадами зору в Крупівський навчально-реабілітаційний центр Луцького району та обласний УТОС. Їх вдалося придбати за фінансової підтримки Центру хірургії ока Професора Загурського та ще двох жертводавців.

Владика Михаїл відвідав Покровську парафію в Нововолинську

Митрополит Луцький і Волинський очолив Божественну Літургію в храмі Покрови Пресвятої Богородиці ***25 жовтня***. З ним служили декан протоієрей Стефан Фульмес, настоятель священик Ігор Фесина, клірик парафії священик Орест Піджарко, інше місцеве духовенство.

У проповіді владика говорив про виконання заповіді Божої «присвячувати сьомий день Богу Твоєму». Її дано для нашої душі, наголосив високопреосвященний: «шість днів – для тіла, а сьомий – для душі». Тому саме цього дня ми просимо допомоги у Всевишнього, аби перебороти свої спокуси та попросити благословення на наступний тиждень.

У луцькому Свято-Троїцькому кафедральному соборі відзначено волонтерів

Декан протоієрей Микола Нецькар вручив нагороди доброчинцям після недільної Божественної Літургії ***25 жовтня***. Із благословіння Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета й митрополита Луцького і Волинського Михаїла медалі «За жертовність та любов до України» удостоєно Валерія Курстака. Інші, єпархіальні нагороди одержали Віктор Янчук, Лариса Тарасюк, Андрій Гаць.

Підприємець із Нововолинська, член обласної організації Української спілки ветеранів Афганістану В. Курстак, незважаючи на важку хворобу, щотижня їздить у зону АТО. Він і його товариші доставляють солдатам ліки, харчі, речі повсякденного вжитку. Не оминають благодійники й дитячих будинків та садків, сприяють розшуку зниклих бійців і визволенню їх з полону.

У Рудці-Козинській уперше лунала православна молитва українською

Подячний молебень і мале освячення води у пристосованому приміщенні в с. Рудка-Козинська Рожищанського деканату ***25 жовтня*** відслужили декан протоієрей Василь Шняк та інше місцеве духовенство.

Хоча громада там зареєстрована раніше, та досі не було активістів, які допомагали б її розвитку. Але недавно голова сільськогосподарського виробничого кооперативу «Зоря» Микола Шпак надав дві кімнати для служіння громаді Святого Духа Київського Патріархату. Не стояв осторонь і сільський голова Микола Яцюк.

Стараннями благочинного, настоятеля храму Різдва Пресвятої Богородиці в Рожищі о. Василя цього недільного дня зібрався люд, який хоче молитися рідною мовою. Панотець закликав триматися єдності в своїй церкві та підтримувати ці нелегкі починання.

На молебні був головний редактор газети «Вісник і Ко» Євген Хотимчук – виходець із цього села та перший жертводавець. Зробити ремонт приміщення допомогли Віктор Жовнірук із сім'єю.

У Володимирі-Волинському благословили початок виборів

Молитву за Україну, її народ та добрий вибір підніс ***25 жовтня*** міський декан протоієрей Юрій Пилипець на виборчій дільниці в районному будинку культури.

На єпархіальний відеоканал завантажено тисячний файл

26 жовтня відеоканал *Youtube. com/ PravoslaviaVolyni* досяг ювілейного показника – 1000 завантажених файлів. На сьогодні він має 290 користувачів та понад 273 тисячі переглядів.

Перше відео було висвітлено 6 грудня 2011 р. Найпопулярніші з них за весь час функціонування ресурсу: «Похорон загиблих під Волновахою» (10 619 переглядів), «Як монахи УПЦ (МП) ламали хрест» (9510) та трансляція патріаршої Літургії в Луцьку 2012 року (понад 7490 переглядів).

Відео згруповано за рубриками – проповіді, інтерв'ю та прес-конференції, передачі, паломництва, Богослужіння, репортажі та сюжети, виступи і звернення, концерти, фільми та кліпи, презентація та інші заходи.

Владика Михаїл побував на престольному святі в Чернівцях

З нагоди вшанування преподобної Параскеви Сербської митрополит Луцький і Волинський ***27 жовтня*** очолив Божественну Літургію в кафедральному соборі у день храмового празника.

Із волинським архієреєм служили митрополит Чернівецький і Буковинський Данило, єпископ Ужгородський і Закарпатський Ворсонафій, єпископ Чернівецький і Кіцманський Онуфрій.

Загиблих у Другій світовій війні молитовно вшанували в Луцьку

Панахиду з нагоди 71-ї річниці визволення України від нацистських загарбників ***28 жовтня*** служив на меморіальному комплексі «Вічна слава» протоієрей Михайло Онищук, декан і настоятель парафії Холмської ікони Божої Матері.

Звертаючись до присутніх, він закликав самовіддано любити свою країну. «Зараз дні, коли Господь умудряє нас, війна не лише на Сході відбувається, а й в наших серцях», – наголосив священик. Він додав, що мир обов'язково прийде, але важливо, аби жар у серцях не охолов, а час не притупив пам'яті про втрати, ціну здобутого миру.

На заході були присутні голови облдержадміністрації Володимир Гунчик, облради Валентин Вітер.

Біля Мощеної перепоховали останки бійців Другої світової

Чин похорону вісьмох солдатів здійснили ***28 жовтня*** в храмі Різдва Пресвятої Богородиці с. Мощена Ковельського районного деканату. Богослужіння очолив декан протоієрей Іван Бонис, із ним служили настоятель парафії священик Василь Старевич та інше місцеве духовенство.

За час роботи пошукового загону «Відродження» ДП «Волинські старожитності» посеред лісу, в урочищі Мар'їне, що неподалік Мощеної, виросло ціле військове кладовище, де покоїться прах 161 бійця. Сюди привезли труни з останками вісьмох воїнів радянської армії, які загинули, визволяючи ковельську землю від німецьких загарбників у квітні-липні 1944 року. Загін віднайшов поховання чотирьох військових неподалік села Дольськ Турійського району, трьох – біля сіл Дубова

Продовження на с. 3

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2

й Радошин у Ковельському та останки одного офіцера – на території Ковеля.

На перепохованні були присутні військовослужбовці, які повернулися у відпустку із зони АТО, та представники влади.

Волинський чернець провів навчання військових капеланів

Ієромонах Макарій (Дядюсь), капелан батальйону ім. Сергія Кульчицького Нацгвардії України, насельник монастиря Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин на Ківереччині, разом з іншими військовими священиками провів підготовку душпастирів, які відбували на ротацію в зону АТО.

Захід проводився в рамках першої міжнародної конференції «Організація духовної опіки, служба військового священика (капелана) в умовах збройного конфлікту» за участю капеланів країн – членів НАТО. У ній взяли участь представники різних конфесій України.

Учасники розглянули проблеми впровадження інституту капеланства з секретарем Ради національної безпеки і оборони України Олександром Турчиновим.

Священик Андрій Ротченков: заклопотаність та індустрія розваг відволікають від духовного життя

Низький рівень духовності, коли людина приходить до храму тільки на великі свята і сповідається раз на рік, має дві причини: велика заклопотаність та розвинена індустрія розваг. У цьому запевняє священик Андрій Ротченков, директор Центру християнського виховання дітей та молоді в Луцьку, у черговій єпархіальній телепередачі «Що каже священик» ***30 жовтня***.

«Без Бога людина – сирота», – каже душпастир. Тому один день на тиждень обов'язково треба присвячувати Творцеві – ходити до храму на Літургію. Люди, котрі працюють у неділю, за словами священика, мають прийди на Богослужіння іншого дня.

Як розповів о. Андрій, удома повинна бути домашня молитва та читання святих книг. Неможливо виховати дитину в християнському дусі, коли батьки не живуть духовним життям. Слід зрозуміти, наголосив панотець, що саме від нас залежить розвиток держави та успішне життя у ній.

Свої блага ми маємо доповнювати читанням духовної літератури. Навіть коли не все зрозуміло, треба все одно продовжувати цю велику працю, запевнив о. Андрій. І не просто читати, а виконувати те, що написано.

«Дитину потрібно виховувати з моменту зачаття», – вважає душпастир. Через молитви батьків, через Причастя, за його словами, духовність передається. «Але гріх теж передається», – наголошує панотець. Коли батьки ведуть неблагочестивий спосіб життя, дитя в утробі все відчуває, гріх батьків впливає на її душу.

Вже від самого народження ми маємо водити дітей до храму, до Причастя. Але, разом з тим, вони не повинні відволікати парафіян від молитви. Коли дитина заважає, її потрібно заспокоїти, зокрема, прогулятися на вулиці. Привчати дитину до храму слід у міру її сприйняття, підкреслює о. Андрій Ротченков.

Митрополит Михаїл: «Якщо ти не робиш добра, то робиш зло»

Такий висновок зробив владика у проповіді, виголошеній ***1 листопада*** у кафедральному соборі Святої Трійці. Він зазначив, що люди нерідко духовно не зростають, заспокоюючись тим, що не роблять нічого поганого, але, відповідно, й добра не творять.

«Господь в Євангелії говорить, щоби визначився кожен: ти або Христовий, або антихристовий, – пояснив владика, – ти або з Богом, або проти Нього». Тобто або ти робиш добро, а якщо добра не робиш, то робиш зло. Хтось каже: «Я нічого такого не роблю, тобто ні доброго, ні поганого». Це – неправильний стан, бо стояча вода – псується, сказав митрополит. «Немає стану абсолютного спокою, він заповнюється або добром, або злом».

Володимирський міський декан побував на дні всіх святих у Польщі

На запрошення римсько-католицької парафії Святого Яцка в Городилі Замостсько-Любачівської дієцезії та з нагоди співпраці з собором Різдва Христового Володимира-Волинського протоієрей Юрій Пилипець ***1 листопада*** взяв участь у відзначенні дня всіх святих РКЦ. Благочинний з іншими панотцями пройшов хресною ходою від храму до кладовища. На цьому цвинтарі знаходиться могила православного священика, який до Другої світової війни служив у місцевій церкві.

Горохівський декан благословив призовників

3 листопада на площі біля районного військового комісаріату настоятель парафії Вознесіння Господнього, що в райцентрі, протоієрей Андрій Сидор благословив новобранців успішно розпочати військову службу.

Душпастир разом із церковним хором возніс молитву за здоров'я юних воїнів, окропив їх свяченою водою та вручив кожному іконку. Він також помолився за тих військовиків, які зараз перебувають у зоні АТО. Отець Андрій побажав присутнім без усякої перешкоди повернутися додому здоровими і змужнілими. Духовний наставник закликав рідних молитися за своїх дітей – захисників країни.

Хор виконав «Многая літа» усім військовослужбовцям.

Владика Михаїл про Б. Клімчука: «Зробити великі вчинки під силу тільки великій людині»

Митрополит Луцький і Волинський взяв участь у вечорі спогадів про «сина волинської землі», як любив називати сам себе Борис Петрович. Захід відбувся ***3 листопада*** в облмуздрамтеатрі ім. Т. Шевченка.

У виступі архіпастир зауважив: «Таких людей, як Борис Клімчук, треба не лише пам'ятати, а й продовжувати ті добрі справи, які він встиг сотворити за свого життя. Із тугою згадую великого сина Волинського краю, бо ця людина любила свій край. Не вистачає його духу любові, духу праці й духу натхнення. Не вистачає великих вчинків». Владика нагадав, як покійний міг стати перед громадою на коліна і сказати: «Вибачте, якщо щось зробив не так. Але я хочу, щоб на Волині був мир».

У Луцьку відбувся круглий стіл про військове капеланство

Протоієрей Михайло Бучак, настоятель парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. Маяки (Княгинінок) Луцького районного деканату й військовий священик добровольчого батальйону «Айдар», взяв участь в обговоренні теми «Релігія і війна: військове капеланство в Україні» ***4 листопада*** у Східноєвропейському національному університеті ім. Лесі Українки.

Захід ініціювала кафедра релігієзнавства в рамках відзначення 25-річчя інституту соціальних наук за сприяння доцента цієї кафедри Ігоря Сацика, завідувача кафедри гуманітарних дисциплін Волинської православної богословської академії, кандидата філософських наук.

«Військовий капелан виконує роль і медика, і психолога, і чиновника, якщо в цьому є необхідність. Але передусім він має стати своїм серед солдатів, лише тоді вони будуть йому довіряти, зможуть відверто поспілкуватися, розповісти про свої переживання. Тільки так капелан може допомогти воїну», – сказав душпастир.

Віце-канцлер єпархії привітав Художній музей із днем народження

5 листопада протоієрей Олександр Безкоровайний побував на відзначенні 42-ї річниці Художнього музею в Луцьку, відкритого 6 листопада 1973 року. Тема культурно-мистецької акції – «Музей як царина подвижництва…».

Священик – учасник обласної конференції Червоного Хреста

Священик Роман Вонсіцький, настоятель парафії Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин Ківерецького деканату та клірик храму Великомучениці Катерини луцького жіночого монастиря Святителя Василія Великого, з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла ***5 листопада*** взяв

Продовження на с. 4

варто знати

НОВИЙ РІК – У ПИЛИПІВКУ. ЧИ СВЯТКУВАТИ?

Наші далекі предки зустрічали новорічне свято навесні. Згадаймо віншування в оселях господарів, яке розпочинається словами: «Сію, сію, посіваю, з Новим роком вас вітаю!». Засівання нивки уособлювалось із приходом нового року, зачину на новий урожай і на продовження життя.

Та то – в минулі віки. Тепер із 31 грудня на 1 січня майже весь світ відзначає Новий рік – коли в православних розпал Різдвяного посту: наповнюємо келихи шампанським та горілкою, нарізаємо у тарілі ковбаси, сало, накладаємо салат олів'є, співаємо веселих пісень і запускаємо над хмільними головами яскраві феєрверки… Правда, звучить дивно? Багато хто з віруючих нашої Церкви вважає, що в тому вигляді, у якому відбувається новорічне святкування нині, воно не відповідає християнському благочестю. Підтвердженням цьому служить хоча б те, що саме 1 січня за церковним календарем відзначається пам'ять мученика Боніфатія. Саме святому Боніфатію ми молимося про позбавлення від недуги пияцтва. Тобто коли належить молитися за подолання пияцтва, багато хто саме цим гріхом насолоджується.

Але, з іншого боку, Церква не забороняє своїм вірним святкувати Новий рік. Як же гідно перенести православному християнинові це «випробовування Новим роком»? Ізолюватися всією сім'єю від суспільства, вдаючи, що ніякого свята немає? Чи, може, забути на один день про свою віру і віддатися стихії загального святкування? Чи святкувати взагалі? Звичайно, святкувати, але з пам'яттю, що триває Різдвяний піст.

Недаремно побутує приказка: «Віруючому свято, щоб помолитися, а невіруючому – щоб напитися». Саме навколо молитовного спілкування з Богом має будувати своє життя кожен православний. Головне, щоб святкування Нового року не було приводом до гріха і розпусти, а використовувалося нами як можливість подякувати Богові за добро, що Він дав нам у минулому році, та попросити Його допомоги і на майбутнє.

Щоб відволікти дитину та й себе від телевізора і захопленого споглядання через вікно на шаленство вулиці, займімо виготовленням вітальних різдвяних листівок для бабусь, дідусів, рідних і знайомих. Також потрібно нагадати дітям, що наближається Різдво Христове. Слід розповісти малечі про це свято. Можна також зайняти дітей вивченням колядок та віншувань.

Апостол Павло кожного свята нагадує: «Не упивайтесь…». Тому якщо трішки випити, то це не нашкодить, і Господь не засуджує. А якщо на тому зосередити всю святкову енергію, то воно, звісно, шкідливо. І не лише в піст, а й у будь-який день.

Різдвяний піст дає змогу духовно підготуватися до сприйняття радості події народження Христа. Для людини віруючої нема проблем відсвяткувати Новий рік, не порушуючи посту. Спокійно, в сімейному колі згадати події року, що минає, скористатись нагодою і щось добре побажати одне одному. Зустріч Нового року, як завжди, відзначити молитвою перед трапезою, а саму трапезу зробити пісною.

Молитва на Новий рік

Господи Боже, Творче і Будівниче всіх видимих і невидимих творінь, що створив часи і роки, Сам благослови Новий рік, що починається з цього дня, котрий ми числимо від воплочення Твого для нашого спасіння.

Дозволь нам цей рік і ще багато наступних провести в мирі і злагоді з нашими ближніми; укріпи і пошир Твою Святу Церкву, яку Ти Сам заснував і освятив спасительною жертвою Ісуса Христа.

Батьківщину нашу піднеси, збережи і прослав її; дай нам благополуччя, здоров'я, вдосталь плодів земних і чисте повітря; мене, грішного раба Твого, всіх рідних і близьких моїх і всіх благовірних християн як істинний наш верховний Пастир спаси, охорони і на шляху спасення утверди, щоб ми, йдучи по ньому після довгого і благополучного життя в цьому світі, досягнули Твого Небесного Царства і удостоїлися вічного блаженства зі святими Твоїми. Амінь.

Так можна провести рік, що минає.

Більше уваги ми приділяємо Старому Новому року, бо його духовне значення вагоміше. Це свято супроводжується й народними веселощами: піст-бо скінчився! Для християн 14 січня – день обрізання Господнього, коли Матір Божа принесла Його у храм для обрізання й найменування: «Наречеться ім'я Йому Ісус, бо Він спасе Свій народ». Спаситель став людиною, в усьому подібною до нас, крім гріха. Це поклало початок як підняттю багатьох, так і падінню теж багатьох. Це камінь, об який одні спотикаються, а інші вкладають в основу свого духовного будинку.

Отак і святкування Нового року під час посту може для одних стати приводом для падіння, а для інших – черговою нагодою проявити свої духовні сили. Все ж говіючи тілесно, необхідно говіти і духовно. «Постячись, браття, тілесно, постимо і духовно, руйнуючи всякий союз неправди», – заповідає Свята Церква.

Дехто вважає, що при сучасному тяжкому становищі в Україні, коли зарплати маленькі, а ціни чомусь ростуть, коли у багатьох серйозна нестача грошей, про піст узагалі не варто і говорити. У такому випадку слід нагадати слова оптинських старців: «Не хочуть постити добровільно – будуть постити недобровільно…»

Це останній багатоденний піст у році. Він починається 28 листопада і триває до 7 січня, триває сорок днів і тому іменується в Церковному Уставі Чотиридесятницею, так само, як і Великий. Оскільки заговини на нього припадають на день пам'яті апостола Пилипа, то цей піст називають Пилипівкою.

Різдвяний піст – зимовий, він служить для нас освяченням останньої частини року, таємничим оновленням духовного єднання з Богом і приготуванням до святкування Різдва Христового.

Для багатьох сучасників гучне відзначення Нового року і пошанування Різдва постає у свідомості й побуті як роздоріжжя – до якого берега пристати вірянину, де шукати справжні, непідробні цінності? Відповідь напрочуд проста. Якщо з цього приводу ще й досі маємо сумніви – читаймо уважніше Святе Письмо і ходімо частіше до храму.

Віталій КЛІМЧУК

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2, 3

участь у XXIII звітно-виборчій конференції Волинської обласної організації Товариства Червоного Хреста України.

Як зазначив о. Роман у виступі, емблема цієї структури – червоний хрест – символізує любов до Бога й людей. І ті, хто трудиться для блага інших, зазначив душпастир, примножують цю любов своєю благодійністю. Він побажав наснаги всім працівникам, які допомагають воїнам АТО і їхнім сім'ям.

Православний літератор взяв участь у теледискусії про мову й книгу

6 листопада літредактор інформаційно-видавничого центру єпархії Віктор Гребенюк взяв участь у передачі «Громадський вектор» обласного державного телебачення з нагоди Дня української писемності та мови. Це державне свято відзначають 9 листопада, коли Церква споминає преподобного Нестора Літописця.

Із «Літопису руського», автором-упорядником якого був св. Нестор (пом. 1113 р.), імовірно, розпочинається вітчизняна література. Тож передачі задала тон розповідь В. Гребенюка про цього угодника Божого.

Будучи членом експертної ради з питань видавничої справи облдержадміністрації, Віктор Іванович говорив, зокрема, і про стан книговидання на Волині, а як член Спілки християнських письменників України коротко зупинився на її діяльності.

«Преподобний Несторе Літописцю, моли Бога за нас», – цими словами він завершив телевізійну дискусію, учасниками якої були представники творчих спілок, науковці.

У Новій Лішні поховали сапера Анатолія Артеменка

Чин похорону у каплиці Безсрібників Косми й Даміана на кладовищі Нової Лішні, рідного села бійця на Іваничівщині, очолив нововолинський декан протоієрей Стефан Фульмес ***7 листопада***. З ним служили настоятель парафії священик Андрій Бойко та інше місцеве духовенство.

Похоронна процесія пройшла від с. Грибовиця, в якому солдат проживав із вагітною дружиною, до цвинтаря в Лішні, де спочивають його батьки. Серед проводжаючих були очільники району, громадські активісти.

Напередодні із військовиком попрощалися в Луцьку. В нижньому храмі кафедрального собору Святої Трійці віце-канцлер та старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний відслужив заупокійну літію. Він зауважив, що воїн віддав своє життя за мир у нашій державі. Душпастир закликав присутніх молитися за душу військового, який, не боячись, відстоював права країни та спільноти українців у лавах армії. У відправі взяли участь активісти Автомайдану, учасники АТО та інші небайдужі волиняни.

Анатолій Артеменко служив сапером у 2-й інженерній роті, мав 31 рік. Загинув унаслідок вибухів на складах у Сватовому на Луганщині.

Священик із Іванич заснував духовно-просвітницький відеоканал

Протоієрей Василь Мельничук, клірик парафії Казанської ікони Божої Матері, що в Іваничах, із благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла відкрив канал «Скрижалі». Його адреса: *https://www.youtube.com/channel/UCXl6QcLHL9-pXBUqHG6h-1w.*

7 листопада завантажено перший випуск передачі душпастиря «Духовна криниця». В ній автор розповідає про життя великомученика Димитрія Солунського, пам'ять якого Православна Церква вшановує наступного дня.

Отець Василь планує подавати програми приблизно двічі на місяць, присвячуючи їх, зокрема, православним святам, таїнствам, розповідаючи про угодників Божих, ікони тощо.

Владика Михаїл освятив накупольний хрест цвинтарної каплиці біля Гаразджі

7 листопада, у Димитрівську поминальну суботу, митрополит Луцький і Волинський відправив чин освячення хреста для поставлення його на бані новозбудованої церкви Воскресіння Христового на території Луцького міського кладовища. Тут служить священик Ярослав Черенюк, проректор з науково-дослідницької роботи Волинської православної богословської академії, клірик луцького Свято-Воздвиженського храму.

На цей Божий дім власноручно виготовив купол настоятель парафії Воздвиження хреста Господнього в с. Покащів Ківерецького деканату священик Іван Заторський. Він разом з о. Ярославом і воздвиг цей символ нашої віри.

«Сьогодні ми встановлюємо хрест – животворче древо – на куполі цього храму з усвідомленням того, що на хресті здійснилася найбільша подія людства – Христове Воскресіння», – зазначив владика. Споглядаючи на нього та перебуваючи на цій сумній території, за словами архіпастиря, маємо надію, що настане день, коли всі померлі воскреснуть, як пише апостол. І в цей поминальний день у молитовному єднанні усі спочилі перебувають поряд із нами, наголосив високопреосвященний.

Також на Алеї почесних поховань митрополит очолив панахиду по воїнах, загиблих на Донбасі. З ним молилося духовенство Луцьких міського і районного, Ківерецького деканатів.

ВОЛИНСЬКІ ІКОНИ

«Святий Василій Великий». **Полотно, олія. XIX ст. Походить із церкви Казанської ікони Богородиці с. Буцин Старовижівського деканату. Зберігається у Музеї волинської ікони.**

14 січня християни вшановують пам'ять одного з найвидатніших отців Церкви – Василія Великого.

Святий Василій народився 330 року в Неокесарії Понтійській. Походив з християнської родини: його дідусь був мучеником за віру; бабуся, батько, матір, брати Григорій та Петро, а також сестра Мокрина шануються як святі. Василій спочатку навчався під керівництвом свого батька, а згодом – у Константинополі й Афінах. Саме там він засвоїв науку Християнства. Після закінчення навчання приймає Хрещення (тоді охрещувались переважно дорослими) і прагне присвятити життя служінню Господу. Заради цього відвідує християнські громади Єгипту, Палестини й Сирії. Повернувшись із подорожі, оселяється у родинному маєтку в Аннесі. Аристократ за походженням, він став аскетом, учителем-богословом, добродійником.

У 364 році Василія висвячують на пресвітера, а через чотири роки – на єпископа Кесарії й митрополита Кападокії. Він стає моральним провідником східного єпископату, у проповідях та письмових творах порушує догматичні й моральні теми, проблеми чернечого співжиття. Святий зобразив у них ідеал християнина – людину, вільну від гріха, цілісну, що живе згідно із заповідями, вміє молитися, духовно з'єднану з Богом.

У Кесарії угодник облаштував два монастирі. Всі свої особисті кошти і доходи церкви він використовував на користь бідних; у кожному окрузі своєї митрополії створив богадільні для бідних, старих, хворих і сиріт.

Хвороби, праця без відпочинку, турботи пастиря християнської громади рано виснажили сили святителя. Помер 1 січня 379 року у віці 49 років. Церква дуже швидко стала вшановувати його пам'ять. Вже через 18 років його чесноти, святість і велич оспівуються у богослужіннях в дні празника. У них Василій прославляється, як «святий Христовий язик», «пастир Христової Церкви», «Божественна і священна бджола Христової Церкви».

Згідно з традицією, ікони св. Василія можуть встановлюватися у вівтарі, на стулках царських чи дияконських врат іконостаса. На іконах він зображається з Євангелієм у лівій руці та благословляючою правицею. Найдавніший образ угодника походить із VII ст. та міститься у монастирі Святої Катерини на Синаї. В Україні найбільш раннім його зображенням вважається мозаїка в Софії Київській.

У Музеї волинської ікони зберігається образ невідомого волинського маляра «Св. Василій Великий» першої половини XIX ст. Автор зобразив святого, за поширеною іконографічною схемою, на повен зріст, в облаченні архієрея. На ньому темно-синій підризник, орнаментований мереживом по подолу, червоний фелон та набедреник. Хрещатий омофор покриває плечі, голову увінчує митра. У лівій руці святитель тримає розгорнуту книгу, права піднята до грудей в благословляючому жесті. Лик Василія обрамлений чорною бородою та, щоби підкреслити аскетичні риси, прописаний темною фарбою з пробілами й підрум'янками.

Обабіч постаті на темному тлі напис: «Святый Василий Великий Архиепископ Кападокийский». Внизу зліва зберігся дарчий напис: «Сии врата сєвєрниі справила раба Божія Марія Калишиха», з якого зрозуміло, що ікону написано для встановлення на північних (дияконських) вратах.

Людмила КАРПЮК,
провідний науковий співробітник
Музею волинської ікони

Священики взяли участь у відзначенні Національного свята незалежності Польщі

Віце-канцлер і старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний, ректор Волинської православної богословської академії протоієрей Володимир Вакін та її проректор з науково-дослідницької роботи священик Ярослав Черенюк із благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла ***7 листопада*** побували на урочистому концерті з нагоди Національного свята незалежності Польщі.

Захід відбувся в обласному Палаці культури на запрошення генерального консула Республіки Польща в Луцьку Беати Бживчи.

Митрополит Михаїл: чи може багатий потрапити в Царство Небесне?

Відповідь на це нелегке питання прозвучала у проповіді владики ***8 листопада*** в кафедральному соборі Святої Трійці.

«Як правильно жити, аби наслідувати життя вічне? Хто потрапить до раю: бідний чи багатий? Чому в притчі про багача і Лазаря багатий потрапив до пекла?» – запитав владика. Не через його багатство, пояснює він, а тому, що не дав крихти для бідного Лазаря. І бідняк наслідував життя вічне не за те, що був убогим, а за те, що не нарікав за свою бідність, а терпляче переносив усі скорботи, зазначає високопреосвященний.

Архіпастир наголошує, що не багатство є перепоною до вічного блаженства, а ставлення до нього. Бо «де скарб ваш, там і серце ваше», написано в Євангелії. Усе майно, яке ми маємо, яке дарував нам Господь, за словами митрополита, – не наше, просто ми серцем приліплюємося до нього. Примножувати ці дарування потрібно, але треба бути від них якомога більш незалежними, наголошує владика, бо «раб речей не потрапить у Царство Небесне».

Якщо Всевишній дає нам багатство, то потрібно ділитися з іншими. «Роздай, віддай, подаруй комусь, коли починається прив'язаність до речей», – пропонує архієрей.

У храмах єпархії просили Бога за сиріт

За пропозицією синодального відділу соціального служіння та з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла ***8 листопада*** у храмах Волині лунали благання з нагоди всеукраїнського Дня молитви за сиріт (друга неділя листопада).

Священнослужителі й миряни зверталися до Господа про захист, благословення та щасливі сім'ї для всіх сиріт, про Божу милість для тих, хто їх приймає та виховує у своїх родинах.

Представник духовної консисторії благословив призовників

11 листопада віце-канцлер і старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний в обласному військовому комісаріаті відслужив молебень за здоров'я воїнів, яких призвано на строкову службу цієї осені.

Отець Олександр у виступі зазначив, що відповідальна справа кожного чоловіка – боронити свій край. Він нагадав: багато в Церкві є святих, які за життя були військовими. Зокрема, 40 мучеників севастійських, які боронили свій народ і край, але за віру Христову були віддані на муки. Душпастир наголосив: «У війську завжди служили чоловіки, гідні цього покликання, – чесні, справедливі, мудрі, відважні, сповнені любові до рідних, держави». І саме такі воїни, за його словами, встояли в цей нелегкий час та дали гідну відсіч ворогові. Священик закликав новобранців молитися при кожній можливості за себе та рідних.

Крадіжка ікон у Скригові

До інформаційної служби єпархії звернувся священик Сергій Лівончук, настоятель парафії Успіння Пресвятої Богородиці в селі Скригово Горохівського деканату, з приводу крадіжки ікон у місцевому храмі.

Він розповів, що ***11 листопада*** з церкви пропало два старих образи: один – святої Марії Магдалини, рік виготовлення якої невідомий; інший – Богородиці, ручної роботи, який датується згадкою з 1920 року.

Звичайно, органи внутрішніх справ було задіяно відразу ж, але поки що безрезультатно. У сільському храмі сигналізації не встановлено, є ґрати на вікнах, але крадії придумали інший спосіб проникнення.

Настоятель звертається з проханням поширювати цю інформацію та оберігати інші церкви, в яких зберігаються реліквії.

Як співпрацюють науковці ВПБА та СНУ

Завідувач кафедри гуманітарних дисциплін Волинської православної богословської академії, кандидат філософських наук Ігор Сацик та викладач академії, завідувач кафедри релігієзнавства Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки доктор філософських наук Вікторія Головей ***9–10 листопада*** взяли участь у міжнародній науковій конференції «Культурний вимір європейської інтеграції». Захід проходив на базі Люблінського католицького університету Івана-Павла II у рамках договору про співпрацю між цими духовними вишами.

Ігор Каленикович виступив із доповіддю «Роль та значення Української Православної Церкви для європейської інтеграції країни».

12 листопада представники ВПБА спільно з викладачами і студентами інституту філології та журналістики СНУ ім. Лесі Українки організували пам'ятну академію «Поміж небесним та земним», присвячену вшануванню

Закінчення на с. 6

Святині Волині

Новий престіл та розписи освятили у храмі Овадна

Богослужіння в церкві Покрови Пресвятої Богородиці цього села Володимирського районного деканату очолив ***31 жовтня*** митрополит Луцький і Волинський Михаїл.

Церква в Овадні діє з 1995 року, попередню комуністична влада розібрала в 1986-му. А престіл замінено на новий через ветхість.

У проповіді архієрей зупинився на питанні віри, з якою зводять храми та ходять до них. Якщо віряни, багаті чи бідні, з любов'ю до Творця віддають частку своїх прибутків і мурують Божий дім, то це благословенна справа, якщо ж аби похизуватись показним благочестям і статками – то ні. Якщо парафіянин приходить до церкви з духом покори перед волею Всевишнього, з духом любові до ближнього, то він одержить те, чого просить від Господа. Коли ж прихожанин лише відстоює Службу, дихаючи злобою на ближнього, то він «тільки пробув у стінах тієї будівлі, яку називає Божим домом».

З високопреосвященним за Відправою служили декан протоієрей Євген Шевчук, настоятель парафії священик Сергій Місан (цього дня владика надав йому сан протоієрея), інші панотці благочиння.

Разом з усією громадою молилися сільський голова Сергій Панасевич, директори місцевої середньої школи Петро Петрук та ліцею – Василь Ролюк.

Настоятель парафії висловлює щиру вдячність фермеру Ігореві Антощаку за кошти, пожертвувані на новий престол.

Віктор ГРЕБЕНЮК
Світлина інформаційної служби єпархії

У Ратному освячено новозбудований собор Пророка Іллі

Чин освяти і Божественну Літургію в Свято-Іллінському соборі, що в селищі Ратне (Ратно) за адресою вул. Центральна, 58, очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл ***22 листопада***.

Заснували цей храм ще 1992 року. Довелося докласти дуже багато зусиль і настоятелеві парафії протоієрею Романові Бодаку (ратнівському деканові), і мирянам, щоб у центрі Ратнівщини, де ще небагато церков Київського Патріархату, постала велична святиня, куполи якої, за словами місцевих мешканців, видно з будь-якого куточка селища.

Високопреосвященний привітав громаду з довгоочікуваним завершенням будівництва. Свого часу Господь благословив початок і тепер благословив закінчення, але попереду ще внутрішнє й зовнішнє облаштування храму.

Із благословіння Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета архієрей вручив орден Святителя Миколая Чудотворця Олександрові Іванюку та орден Великомучениці Варвари – Ларисі Іванюк як найактивнішим жертводавцям. Вручено чимало й інших церковних нагород.

Окрім о. Романа, з митрополитом служили, зокрема, благочинні: ковельський міський – протоієрей Анатолій Александрук, ковельський районний – протоієрей Іван Бонис, камінь-каширський – протоієрей Володимир Мицько, старовижівський – протоієрей Іван Зеленко. У Богослужінні взяли участь голова селищної ради Володимир Кулик, представники районної влади, голова Апеляційного суду Волинської області Петро Філюк, багато інших вірян.

Орест ВЛАСЮК
Світлини інформаційної служби єпархії

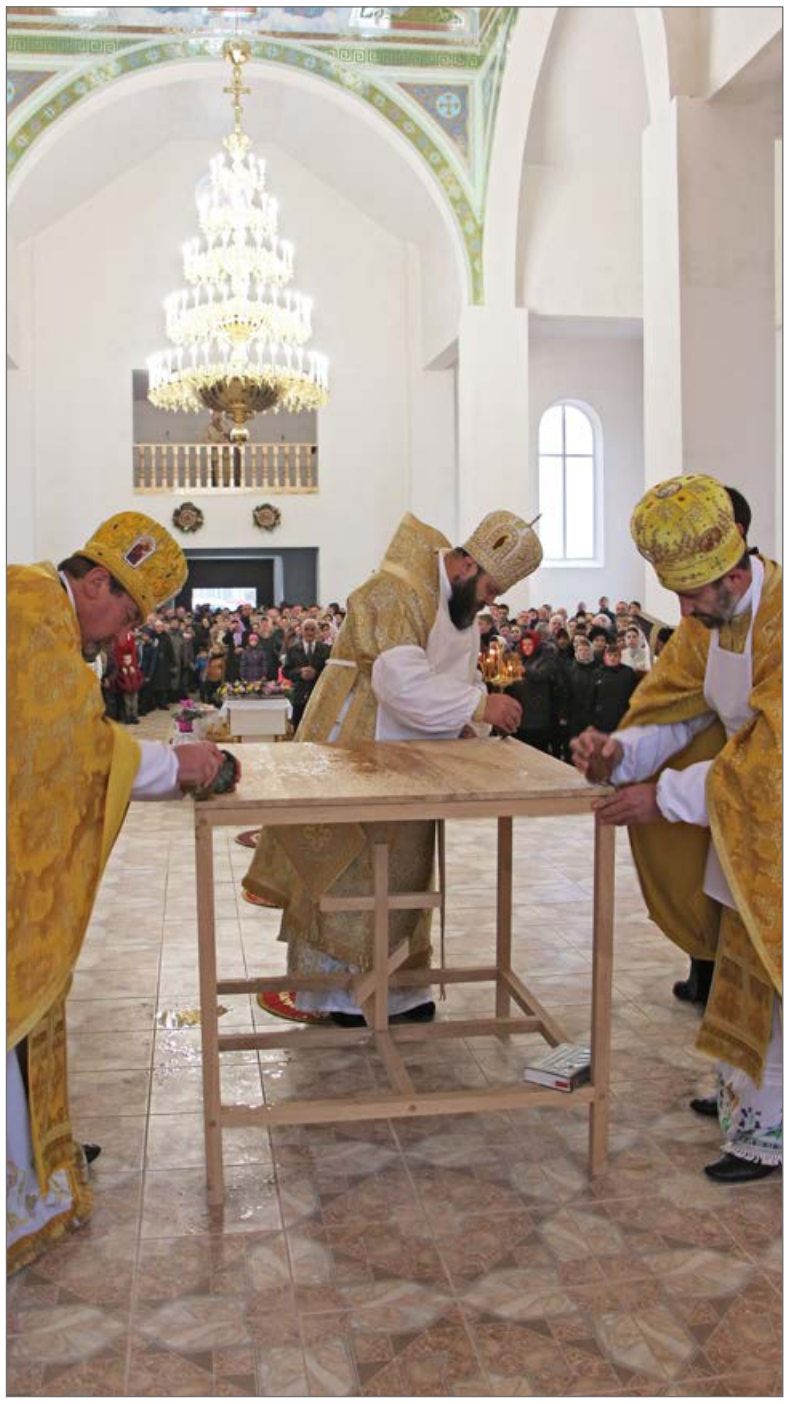

Відповідь богослова

БЕЗПЛІДНА СМОКОВНИЦЯ

Запитання:

«У Священному Писанні прочитав історію про те, як Ісус побачив смоковницю та, не знайшовши на ній плодів, прокляв її. Поясніть, будь ласка, через що Господь так розсердився на дерево?»

Відповідає священик Андрій ХРОМЯК, викладач Волинської православної богословської академії, кандидат богословських наук.

Від кожної людини і кожного народу Господь чекає плодів. Добрі й рясні плоди мав принести обраний єврейський народ, із яким Бог уклав Завіт, тобто союз. Про те, що Ізраїль не виконує очікуваного від нього, неодноразово говорили пророки. «І нині, жителі Єрусалима і мужі Іуди, розсудіть Мене з виноградником Моїм. Що ще належало б зробити для винограднику Мого, чого Я не зробив йому? Чому, коли Я очікував, що він принесе добрі грона, він приніс дикі ягоди?» (Іс. 3:3–4).

Проходили століття, а народ не приносив достатніх плодів. Настала повнота часів. Спаситель готувався до Своїх хресних страждань. Бажаючи показати Своїм ученикам, що народ не виплекав плодів, Ісус Христос звершує *символічну* дію, оскільки під смоковницею мав на увазі Ізраїль.

Щоб нам ясніший був зміст описуваної в Євангелії події, звернемося до властивостей цього дерева. У Палестині воно дає три врожаї на рік. Перший раз у квітні. Подія, описана в Євангелії, відбулася менш ніж за седмицю до Пасхи, яка святкувалася 14 нісана (приблизно відповідає нашому квітню). Плодоношення вже почалося. Євангеліст говорить не про час плодоношення, а про збір урожаю (Мк. 11:13). Період цей настав перед святом П'ятдесятниці, – на 50-й день після Пасхи. Це свято називалося також Днем перших плодів (Вих. 23:16; Числ. 28:26). Ці ранні плоди не соковиті, але їх вживають у їжу, бо інші дерева ще не плодоносять. Наприкінці весни – на початку літа з'являються більш соковиті смокви. Третій урожай смоковниця дає під кінець серпня. Ці пізні плоди найсмачніші.

У смоковниці є одна цікава особливість. Плоди на ній з'являються раніше за листя. Якщо смоковниця покрита листям, але не має плодів, то вважається безплідною. Дерево, яке побачив Господь на шляху з Віфанії, мало тільки листя. Ця подія сталася незадовго до Викупної Жертви, щоб у свідомості апостолів глибше закарбувалася думка про безпліддя Ізраїля. Одночасно Господь подав ученикам повчання про віру: «Все, чого ви в молитві попросите з вірою, одержите» (Мф. 21:22).

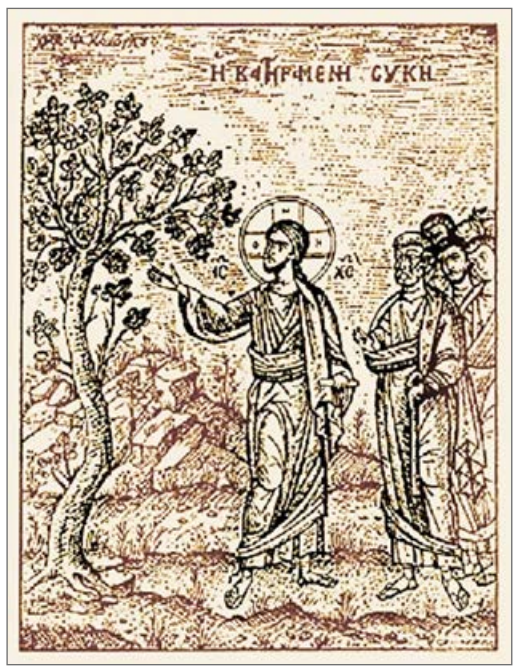

Бажаєте одержати відповідь православного богослова на Ваші запитання? Звертайтесь до редакції: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1; (0332) 72-21-82; hazeta.vyev@gmail.com

ХРОНІКА

Закінчення. Початок на с. 2–4

страстотерпця Данила Братковського. У приміщенні інституту секретар вченої ради ВПБА протоієрей Василь Лозовицький ознайомив присутніх із житієм та історією канонізації мученика. Завідувач кафедри практичних дисциплін протоієрей Василь Клочак розповів про роль та значення Луцького Хрестовоздвиженського братства у житті святого. Студенти декламували художнє слово цього угодника.

У камінь-каширському військкоматі провели новобранців

Декан протоієрей Володимир Мицько, настоятель парафії Святителя Миколая Чудотворця у райцентрі, ***13 листопада*** на плацу районного військового комісаріату виголосив напутнє слово для воїнів, яких призвано на строкову службу.

Душпастир благословив юнаків та побажав повернутися змужнілими захисниками України.

Нова версія сайта єпархії запрацювала в день його 10-річчя

Такий подарунок собі й користувачам його редакція із луцькою студією «Веб-маестро» зробила з нагоди ювілею: єпархіальний веб-ресурс було відкрито 14 листопада 2005 р.

Чим нове церковне інтернет-представництво відрізняється від старого? Насамперед це дизайн, який виростає з попередніх, але враховує сучасні тенденції.

Щодо структури – відбулися несуттєві зміни. Розділи «Газета» і «Передруки» об'єднано в один – «Статті». У ньому, зокрема, подаватимуть основні публікації часопису «Волинські єпархіальні відомості», але відтепер це видання можна читати й повністю. Для цього передбачено окремий розділ із pdf-файлами. Блоки на головній сторінці, розроблені з використанням сучасних технологій, дозволяють користувачеві швидко та зручно знайомитися з останніми оновленнями.

Завдяки розробнику сайт одержав значний потенціал для розвитку впорядкування, рубрикації матеріалів та зв'язків між публікаціями різних розділів. Щоправда, використання нової системи управління ресурсом ускладнило намір перенести сюди матеріали 2005–2015 рр., тому вони залишаться доступними у старій версії сайта за адресою *Arkhiv.pravoslaviavolyni.org.ua*.

Архієрей помолився за жертв терактів у Парижі

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл відправив заупокійну літію по тих, хто загинув унаслідок серії терактів у столиці Франції. Молитва відбулася ***14 листопада*** в кафедральному соборі Святої Трійці обласного центру на прохання вірних, родичі яких живуть у цій країні.

Владика Михаїл: чому ми впадаємо в депресію?

Цю тему він розкрив у проповіді, виголошеній ***15 листопада*** в кафедральному соборі Святої Трійці.

Владика пояснює, що депресія – то відсутність віри. Коли людина живе і працює з Богом, нічого зайвого до неї не вчепиться, каже архіпастир. «А коли живеш без Бога, то доходиш до тупика». Тому митрополит пропонує працювати для добра ближніх і для спасіння своєї душі, аби не було депресії. Він наводить приклади: якщо батьки жили не для Бога, а лише для дітей, які виросли, одружилися, то залишаються самі й нібито зникає смисл у житті. Звичайно, можна жити й суто для себе, але це егоїзм, а жити для спасіння своєї душі – це правильно. «Життя продовжується, – запевняє архієрей. – Тому жити потрібно во славу Божу, піклуючись про спасіння душі, даруючи любов ближнім і працюючи для своєї Батьківщини». Він наголошує, що потрібно постійно чинити добро: і в двадцять років, і в дев'яносто, бо «добрі справи дають нам можливість потрапити в Царство Небесне».

Щоб не нападали депресії, душу треба тримати в чистоті, за словами владики, щоб її диявол не мучив. Як пише апостол Павло: «вже не я живу, а живе в мені Христос». Там, усередині нас, має жити Бог. Не хтось інший, не легіон нечистої сили, а Господь. «Не скорбота, не депресія, а радість», – зазначив митрополит.

Насамкінець він побажав парафіянам, щоби вони могли і хотіли завжди працювати над храмом власної душі – над своїм тілом, щоб воно не було наповнене гріхами і присутністю диявола, а чистотою, де живе Христос.

Митрополит Михаїл прокоментував «спробу захоплення» храму в Залухові

Повіривши сайтам УПЦ (МП), представники ЗМІ однобоко й неправдиво подали інформацію про конфлікт у с. Залухів Ратнівського району. ***16 листопада*** ситуацію пояснив митрополит Луцький і Волинський Михаїл.

Ще 20 років тому в цьому населеному пункті зареєстровано громаду Київського Патріархату, яка будувала храм. «Але людей обманули – і освячував церкву представник Московського», – зазначає владика. Тепер, коли війна показала, що таке Українська Православна Церква (Московського Патріархату), яке її ставлення до України в контексті російської агресії, почали збирати підписи по селу, щоб храм надалі належав Київському Патріархатові.

За словами архієрея, ***14 листопада*** громада мала оголосити про це бажання, але прихильники МП зібрали священиків, підбурили людей з інших сіл, щоб перешкодити цьому. Слава Богові, сутички не сталося; люди говорили на підвищених тонах біля Божого дому, а не в ньому.

Владика здивований, як можна вести мову про захоплення церкви Київським Патріархатом, якщо вона захоплена й утримується Московським Патріархатом, духовенство якого роками обманює людей. Тим часом більшість вірян бажають бути в дійсно Українській Церкві, а не в тій, що лише називає себе такою.

Медичне обладнання на 250 тисяч гривень – госпіталю від єпархії

За сприяння духовної консисторії та благодійного фонду «Матері Божої неустанної помочі» (голова – протоієрей Микола Гінайло) для обласного гарнізонного військового госпіталю ***16 листопада*** передано медичне устаткування. Головний лікар Олександр Хоменко висловив подяку за рентгенапарат, інвалідні візки, прилад для діагностики судин, інгалятор, універсальні тумбочки, медичні халати тощо.

З цієї нагоди митрополит Луцький і Волинський Михаїл очолив подячний молебень на території лікарні. Він зазначив, що священики постійно співпрацюють та опікуються шпиталем. І солдати, за словами владики, отримують духовну опіку, відчувають турботу про своє здоров'я.

Святий лікар побував у медичних закладах Луцька

Два тижні, ***3–17 листопада***, в лікарняних установах обласного центру служили акафіст перед ковчежцем із частинкою мощей великомученика й цілителя Пантелеймона.

Відповідальний за проведення паломництва віце-канцлер і старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний проводив богослужіння разом із капеланами лічниць.

Реліквію для прощі передала Пантелеймонівська парафія с. Рованці Луцького районного деканату (настоятель – протоієрей Сергій Коць). Паломництво розпочав митрополит Луцький і Волинський Михаїл 3 листопада у храмі обласної клінічної лікарні.

Святиня перебувала у Волинському пологовому будинку, на станції швидкої медичної допомоги, в обласній дитячій лікарні, поліклініках № 1, 2, 3, Луцькій міській клінічній лікарні, військовому госпіталі ветеранів, тубдиспансері, онкодиспансері, хосписі, в обласній лікарні, що в с. Боголюби, Волинській психіатричній лікарні № 1 (с. Липини). Цього року, на відміну від попередніх, духовенство із ковчежцем відвідало також обласну інфекційну лікарню.

Владика Михаїл молитовно привітав студентів

З нагоди Міжнародного дня студента митрополит Луцький і Волинський ***17 листопада*** очолив подячний молебень у кафедральному соборі Святої Трійці. З ним служило духовенство храму. На богослужінні молилися студенти та професорсько-викладацький склад вишів обласного центру.

Високопреосвященний привітав усіх спудеїв, побажав здоров'я, натхнення і терплячості для викладачів. Він зазначив, що сьогодні вознеслася молитва подяки за майбутнє України. Владика побажав бути «геніальними і талановитими» не тільки в очах викладачів, а великими в очах Божих. Люди приходять у цей світ, за словами митрополита, аби виразити весь свій талант, але потрібно зростати заради спасіння. «Все життя треба навчатися і вдосконалюватися», – наголосив архієрей і побажав усім постійно шукати Христа, рости і виростати в пошуках істини.

Виставка в Музеї історії Луцького братства

У цьому відділі Волинського краєзнавчого музею відкрилась експозиція, присвячена 125-річчю освячення луцької церкви Воздвиження чесного хреста – головної святині історичного Луцького братства.

Цікавість у відвідувачів викликали, зокрема, Львівське Євангеліє 1640 р., подароване Хрестовоздвиженському храмові міщанкою Іриною Кравцовою, предмети церковного культу кінця XIX – початку XX ст.

Співорганізатором акції виступив Державний архів області, у зібранні якого зберігаються маловідомі джерела з історії братського храму кінця XVIII – XX ст. Спеціально для цього вернісажу працівниками архіву виготовлено фотодокументальні матеріали, які відображають історію Чеснохресної церкви в XIX – XX ст.

Музей знаходиться за адресою: м. Луцьк, вул. Іова Кондзелевича, 5. Тож його працівники запрошують оглянути виставку з минувшини братського храму, яка є органічним продовженням експозиції Музею історії Луцького братства.

Для замовлення екскурсій звертатися за тел. 72–33–71.

Керуючий єпархією освятив накупольний хрест університетського храму

18 листопада митрополит Луцький і Волинський Михаїл відправив чин освячення хреста для поставлення його на бані церкви Святої Софії – Премудрості Божої, що будується біля лабораторного корпусу Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки (вул. Потапова, 9, навпроти бібліотеки).

У слові владика зазначив, що причина появи цього храму – духовне зростання студентів у процесі навчання.

З архієреєм служили капелан вишу протоієрей Віктор Михалевич та духовенство кафедрального собору Святої Трійці. У молитві взяли участь ректор Ігор Коцан, представники професорсько-викладацького складу та студентства.

У Любомлі благословили призовників

Декан протоієрей Віктор Возняк, настоятель храму Архістратига Михаїла у районному центрі, ***18 листопада*** на плацу райвійськкомісаріату благословив воїнів, яких цієї осені призвано на строкову службу.

Отець Віктор помолився за здоров'я новобранців, просив Бога охороняти їх у нелегкій ратній праці та побажав покрову Божої Матері. Насамкінець він окропив усіх свяченою водою та подарував іконки.

У Камені-Каширському освятили пам'ятну дошку Сергієві Дем'янику

Декан протоієрей Володимир Мицько, настоятель парафії Святителя Миколая Чудотворця у райцентрі, на фасаді навчально-виховного комплексу № 2 Каменя-Каширського ***19 листопада*** освятив меморіальний знак випускникові цієї школи, герою АТО Сергієві Дем'янику.

З благословення Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета, митрополита Луцького та Волинського Михаїла отець Володимир вручив сестрі воїна церковну нагороду – медаль «За жертовність і любов до України». Також голова райдержадміністрації Валерій Дунайчук вручив батькові героя державну відзнаку – орден «За мужність» III ступеня, якого воїн удостоєний посмертно відповідно до Указу Президента України від 13 серпня 2015 року.

Військовий служив у 3-му батальйоні 51-ї бригади. Коли саме загинув боєць та за яких обставин – достеменно не відомо. Зв'язок із ним обірвався торік у серпні. Тоді сталася танкова й артилерійська атака на блокпости під Іловайськом і Старобешевим з боку Донецька. Батальйон був в оточенні й під постійним артобстрілом.

Інформаційна служба єпархії

Докладніше про ці та інші події – на офіційному сайті pravoslaviavolyni.org.ua

ТОЧКА ЗОРУ

НЕ ПОХОВАВ БАТЮШКА БІДНЯКА...

Земний шлях християнина Миколи із села Пілгани Горохівського благочиння завершився, як і належить православному смертному чоловікові: відчувши, що тривала недуга не збирається відступати, запросили до хати священика – настоятеля місцевого храму Різдва Пресвятої Богородиці УПЦ (МП) для Сповіді. Через день із чистою душею брат Микола відійшов до Всевишнього. Зять покійника Богдан знову звернувся до душпастиря із проханням здійснити чин похорону, на що той… дав чітку відмову. Хай, мовляв, родина заплатить борги місцевому храму, а лише тоді можна буде тіло віддати землі…

Річ у тім, що в багатьох селах церковні «десятки» запровадили негласне правило збору мінімальних щомісячних внесків на утримання храму та священика. Облік «добровільних пожертвувань» веде касир і відмічає боржників. Саме такий борг зібрався у родини небіжчика, яка і так не мала великих статків, а тепер стала перед проблемою – як поховати померлого. Зрозумівши, що амністії від керівництва парафією годі чекати, звернулися у сусіднє село Скригово до отця Сергія, настоятеля храму Успіння Пресвятої Богородиці Київського Патріархату. Той не відмовив і разом зі своїми хористами відспівав покійника, провів обряд похорону, не вимагаючи із бідної сім'ї будь-яких грошей.

Саме тоді й розпочалися розбірки між двома сусідніми храмами, ініціатором яких виступили пілганівці як представники Московського Патріархату. Касир Марія відразу ж змалювала скриговецькому священикові Сергію коло проблем, які на нього очікують, зазначивши: це поки що не погрози, а «попередження». Сам же пілганівський батюшка вдав, що його ніхто не повідомив про смерть парафіянина…

Отець Сергій не вбачає проблеми в тому, що це трапилось у приході іншої юрисдикції. Адже є Господня заповідь про те, що тіло має бути поховано, і розводити конфлікти через якісь борги не достойно людей, які сповідують Божі закони.

Наші тіла не є нашими, тому що ми дорого куплені Христом, і тому повинні ставитись до тіла як до інструмента, через якого можна прославити Бога. «Бо порох ти, і до пороху повернешся» (Буття 3:19).

Дух – це дихання життя, яке дав нам Господь. Коли мертва матерія отримує дихання, вона стає живою; і навпаки, в момент смерті дух залишає тіло і повертається знову до Всевишнього.

То хто ж бере на себе повноваження чинити всупереч Святому Письму? Невже за кілька гривень неофіційного боргу варто роздувати неславу навколо Божого дому, до якого і так ходить небагато парафіян?

Віталій КЛІМЧУК

РАДИМО ПРИДБАТИ

Колодяженський священик представив збірку своїх поезій

Вийшла у світ друга книга поезій «Фундаментальна потреба» протоієрея Івана Оринчака, настоятеля парафії Святителя Миколая Чудотворця в с. Колодяжне Ковельського районного деканату. Про це пише сайт благочиння *Cerkva-kovel.com.ua*.

У його творах – філософське розуміння того, для чого ми приходимо в цей світ і з чим повинні переходити у світ інший. Кожен рядок пронизано великою любов'ю до рідної землі, до людей у нерозривному контексті життя з Богом в серці. Бо ж своєю творчістю, як і всім життям, о. Іван сповідує любов до ближнього як найвищий ступінь Божої любові.

Книгу випустило Волинське обласне редакційно-видавниче підприємство «Надстир'я».

30 жовтня у центральній районній бібліотеці душпастиря привітали декан протоієрей Іван Бонис, духовенство районного та міського благочинь, парафіяни сіл Колодяжне і Любитів, музичний колектив «Райдуга». Майстерно декламувала поезії священика Олена Місюра, директор Доротищенського сільського будинку культури.

Начальник відділу культури Ковельської райдержадміністрації Тетяна Матящук та директор районної бібліотеки Галина Божик вручили душпастиреві грамоту за багаторічну плідну співпрацю. Начальник міського управління освіти Віктор Бичковський подякував панотцеві за суттєву допомогу у вихованні учнівської молоді.

Долучились до вітань учні недільної школи при храмі Великомученика Юрія Переможця с. Дубова зі своїм керівником Наталією Тхоржевською та вихованці «Школи гармонійного розвитку» при ковельській філії Союзу українок.

Аби придбати збірку поезій, потрібно звертатися особисто до о. Івана Оринчака за тел. 097-897-00-64.

ОГОЛОШЕННЯ

Відділ єпархії проводить акцію до дня святого Миколая

П'ятий рік поспіль відділ організації благодійності та соціального служіння проводить доброчинну акцію «Подаруй мрію!». Захід спрямований на допомогу хворим, які лікуються в онкогематологічному центрі обласного дитячого територіального медичного об'єднання.

Як повідомила у «Фейсбуці» Валерія Лесюк, щороку ці діти на Миколая отримують подарунки. «Ми не передаємо їх у руки: під подушку ще ввечері покладе мама, а дитя на свято Миколая зранку вже знайде від нього дарунок», – зазначає вона.

За додатковою інформацією звертатися за тел. 095 03 76 700, Валерія. Картка ПриватБанку: 5168 7553 9327 0968, Лесюк Віта Валеріївна.

ОФІЦІЙНО

Валерію Лесюк звільнено від обов'язків завідувача відділу організації благодійності та соціального служіння єпархії (№ 49 від 17 листопада 2015 р.).

Заява прес-служби єпархії з приводу сюжету ТРК «Україна»

17 листопада в програмі «События» ТРК «Україна» показано сюжет про негідну поведінку священика в Торчині Луцького районного деканату, але без зазначення конфесії та юрисдикції, а їх у цьому селищі не одна. У зв'язку з цим прес-служба єпархії заявляє, що згаданий сюжет жодним чином не стосується клірика Волинської єпархії УПЦ Київського Патріархату як настоятеля торчинської парафії.

Окрім цього повідомляємо, що в день показу сюжету ми звернулися до каналу телефоном, а також, за порадою його представника, електронною поштою з проханням внести відповідні уточнення в інших випусках програми цього дня. Проте, на жаль, їх не було зроблено.

Сподіваємося, що надалі редакція каналу уважніше підходитиме до підготовки сюжетів за церковними подіями.

ЄПАРХІАЛЬНИЙ КАЛЕНДАР

1 січня

День народження: 35 років тому, 1981-го, – протоієрей Юрій Устимчук, декан, настоятель парафії Вознесіння Господнього в Любешові.

2 січня

День заснування храму: 5 років тому, 2011-го, – церква Рівноапостольної княгині Ольги в Ківерцях.

3 січня

День народження: 25 років тому, 1991-го, – священик Роман Вонсіцький, настоятель парафії Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин Ківерецького деканату, клірик храму Великомучениці Катерини жіночого монастиря Святителя Василія Великого в Луцьку.

7 січня

День висвяти: 30 років тому, 1986-го, – протоієрей Ярослав Мельничук, декан, настоятель парафії Успіння Пресвятої Богородиці в с. Старий Порицьк Іваничівського деканату;

25 років тому, 1991-го, – протоієрей Богдан Мрицак, настоятель парафії Преподобної Параскеви Сербської в с. Дольськ Турійського деканату.

16 січня

День освяти храму: 15 років тому, 2001-го, – Церква Казанської Ікони Божої Матері в с. Баківці Луцького районного деканату.

18 січня

День народження: 25 років тому, 1991-го, – священик Олександр Маїло, настоятель парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. П'ятидні Володимирського районного деканату.

19 січня

День освяти храму: 25 років тому, 1991-го, – Церква Різдва Пресвятої Богородиці в с. Новий Загорів Локачинського деканату.

День висвяти: 20 років тому, 1996-го, – протоієрей Віталій Собко, голова інформаційно-видавничого центру єпархії, клірик кафедрального собору Святої Трійці у Луцьку;

10 років тому, 2006-го, – священик Микола Савчук, настоятель парафії Благовіщення Пресвятої Богородиці в Луцьку.

20 січня

День заснування храму: 85 років тому, 1931-го, – церква Йоана Хрестителя в с. Прилуцьке Ківерецького деканату.

22 січня

День заснування храму: 10 років тому, 2006-го, – церква Благовіщення Пресвятої Богородиці в Луцьку.

24 січня

День народження: 60 років тому, 1956-го, – протодиякон Володимир Мельничук, клірик кафедрального собору Святої Трійці у Луцьку.

27 січня

День народження: 45 років тому, 1971-го, – протоієрей Ігор Дружинець, локачинський декан, настоятель парафії Преображення Господнього.

28 січня

День висвяти: 15 років тому, 2001-го, – священик Андрій Лотоцький, настоятель парафії Рівноапостольного князя Володимира в с. Стрільче Горохівського деканату.

Щиросердечно вітаємо вас із ювілеями, боголюб'язні отці, брати й сестри! Хай Бог благословляє усіх вас на многії і благії літа!

ПАЛОМНИЦТВА

4–9 січня – до Святої Землі (проща «Дорогою Ісуса Христа». Проводиться з благословіння Патріарха Філарета, богомілля очолює митрополит Луцький і Волинський Михаїл): Хайфа – долина Армагеддон – Назарет – Кана Галілейська – гора Фавор – біблійна Галілея – Ярденіт – гора Сіон – Ейн-Карем – Віфлеєм – Єрусалим – Віфанія – Юдейська пустеля – Єрихон – Мертве море – Лідда – Кумран. Зголошуватися не пізніше ніж за три тижні.

Докладніша інформація та реєстрація – у паломницькому центрі єпархії «Україна» (керівник Лариса Савчук) за тел. (0332) 71–83–77, (050) 812–09–79.

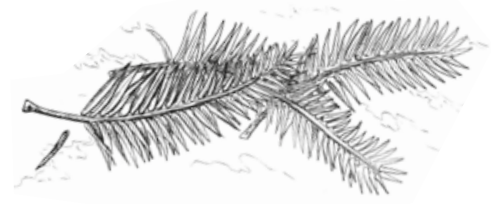

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку

СЛОВО КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ – НА ВОЛИНІ

ЧИТАЙТЕ

Газета «Волинські єпархіальні відомості»: запитуйте у храмах, кіосках, передплачуйте на пошті (виходить раз на місяць). Звертатись: (0332) 72-21-82, hazeta.vyev@gmail.com

Різноманітна духовна література: запитуйте у храмах, книгарні-бібліотеці «Ключі» за адресою: Луцьк, просп. Волі, 2 (навпроти ЦУМу, біля обласної юнацької бібліотеки).

Розпорядок роботи: будні – 9.30–19 год; свята, суботи й неділі – 10–17 год.
Звертатись: (0332) 29-94-01, моб. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97, kljuchi@ukr.net

ДИВІТЬСЯ

Відеоканали в інтернеті: Youtube.com/PravoslaviaVolyni; Youtube.com/social1970

Передачі на обласному державному телебаченні: «Що каже священик» (виходить раз на місяць) і «Людина духовна» (щотижня). Слідкуйте за телепрограмою.
Звертатись: (0332) 72-21-82, telesobor@gmail.com

СЛУХАЙТЕ

Передача «Благо»: неділя, 7.30, FM-радіостанція «Сім'я і дім» (102,4 МГц).
Звертатись: (095) 126-40-77, blaho@ukr.net

ЧИТАЙТЕ, ДИВІТЬСЯ, СЛУХАЙТЕ

Сайт pravoslaviavolyni.org.ua – історія, устрій єпархії, святині, персоналії, документи, новини, фото, відео, газета, книги, аудіо, передруки.

Волинські єпархіальні відомості
За єдину Помісну Українську Православну Церкву!
Часопис Волинської єпархії Київського Патріархату

Свідоцтво про державну реєстрацію: ВЛ № 219 від 03.08.2004 р.
Засновник і видавець – Управління Волинської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату (Волинська духовна консисторія)
Друк – ПрАТ «Волинська обласна друкарня» (Луцьк, просп. Волі, 27). Тел. (0332) 24-25-07. Зам. 4473. Наклад 3200 пр.
Передплатний індекс 91241

Редакція
Віталій КЛІМЧУК (головний редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор), протоієрей Віталій СОБКО, Олександр БІЛЬЧУК (верстка, «ІНІЦІАЛ»)

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове.
Редакція не завжди поділяє позиції авторів, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім.
Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.

ДОВІДНИК ВОЛИНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ КОНСИСТОРІЇ

43025 Луцьк, Градний узвіз, 1. Volynkonsystoriia@ukr.net.
Час роботи: понеділок–п'ятниця (крім святкових днів), 10.00–16.00.
Обідня перерва: 13.00–14.00

Керуючий єпархією
Митрополит Луцький і Волинський МИХАЇЛ.
Тел./факс (0332) 72-44-64

Канцелярія
Канцлер – протоієрей Микола ЦАП. Тел. (0332) 72-53-63
Віце-канцлер – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ.
Моб. (050) 956-70-00

Інформаційно-видавничий центр
Тел. (0332) 72-21-82
Голова центру – протоієрей Віталій СОБКО. Моб. (050) 661-56-68
Інформаційна служба *(збір та опрацювання даних про діяльність єпархії)* – infosluzhba@ukr.net
Сайт pravoslaviavolyni.org.ua – info@pravoslaviavolyni.org.ua
Прес-служба (співпраця зі ЗМІ) – прес-секретар Андрій ГНАТЮК – pres-sluzhba@ukr.net
Газета «Волинські єпархіальні відомості» – hazeta.vyev@gmail.com
Телестудія «Собор» – гол. редактор Андрій ГНАТЮК. Telesobor@gmail.com
Радіостудія «Благо» – головний редактор протоієрей Віктор ПУШКО.
Тел. (095) 126-40-77. Blaho@ukr.net
Видавничий відділ і книгарня-бібліотека «Ключі» – завідувач Дмитро ГОЛОВЕНКО.
Тел. (0332) 29-94-01, моб. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97. Kljuchi@ukr.net

Капеланська служба
Старший капелан – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ
Інспектор з питань місійної діяльності – протоієрей Юрій БЛИЗНЮК.
Тел. (0332) 20-00-25, моб. (095) 538-05-87

Паломницький центр «Україна»
Керівник Лариса САВЧУК. Тел. (0332) 71-83-77, моб. (050) 812-09-79

Відділ організації благодійності та соціального служіння
Тел. (0332) 72-44-64

Склад-магазин ікон, риз, церковного начиння тощо
Директор Богдан ТИШКЕВИЧ. Луцьк, просп. Волі, 2. Моб. (066) 217-25-58
Розпорядок роботи: понеділок–п'ятниця – з 10 до 18 год, в суботу – з 10 до 15 год. Обідня перерва від 13 до 14-ї.

АМВОН

ОСЬ ТАК ГОТУЙМОСЯ ДО РІЗДВА

Із проповіді митрополита Луцького і Волинського Михаїла, виголошеної 21 грудня 2014 р. в кафедральному соборі Святої Трійці

Нещодавно ми з вами відзначали празник святителя Миколая, архієпископа Мир Лікійських, чудотворця. Празник, який у наших думках завжди ототожнюється із добром і милосердям, на яке ми очікуєм незалежно від віку. Тому, що кожен у думці своїй має щось добре, і щось приємне повинно відбутися в його житті, в країні, і це очікування дійсно велике, бо йде з глибини душі. Тому, що виходить із милосердя, від співчутливості, розуміння.

Господь говорить: «Я Милості хочу, а не жертви» (Ос. 6:6). Старозавітний закон говорив про жертвоприношення на відпущення гріхів. Тодішній звичай говорив: «око за око, зуб за зуб», ось така правда. А новозавітний закон, який дарує для нас Ісус Христос, говорить про любов, говорить про милосердя, про співстраждання, тобто говорить про зміну. Зміну нашого бачення, зміну наших відчуттів. Відчуття правди – це не «зуб за зуб», відчуття правди – це перемога любові. Відчуття правди і справедливості – це відчуття життя в законі Христовому.

Важко іноді людям перелаштувати себе на такий лад, легше відплатити злом за зло: ти мене вдарив – і я тебе вдарю… А ось отримавши по лівій щоці, підставити праву – так важко. Здається, потураєш злу. Але це новий закон, до якого треба духовно і душевно дорости, який сприйняти треба. Новий закон набагато сильніший, набагато справедливіший – це закон любові. Перемогти зло можна тільки любов'ю!

Інколи кажуть: а як же вороги? Щодо ворогів є такий філософський вислів, ми його вже повторювали колись: ненавидьте ворогів Божих, боріться з ворогами Вітчизни, але любіть ворогів своїх. Чому треба любити своїх ворогів? Людина по своїй суті, по своїй природі є джерелом добра, тому що створена за образом і подобою Божою… Але через гріхопадіння наших прабатьків стала схильною до гріха і робить прикрі вчинки, тому що піддається спокусі диявола. І ось, щоб диявола відігнати від людини, що треба робити? Молитись за неї і любити її! Тоді диявол відступить від цієї людини, і вона залишиться джерелом добра, і не буде робити прикрості. Ось чому треба молитися за ворогів. Ворогів у значенні простому, життєвому. Людина, з якою в тебе є проблеми (це може бути і питущий чоловік, це може бути недобрий сусід, недобрий співробітник – будь-хто, людина, яка робить тобі прикрість), як її перемогти? Перемагає любов, перемагає молитва і настає мир, і настає порозуміння у вашому спілкуванні. А відігнав ти диявола молитвою і любов'ю, яка була на серці твоєму, з бажанням простити.

Це один із важливих факторів – простити. Якщо ви не зможете простити, іншими засобами не переможете цю людину. Полюбити і простити! Або такий вислів є: простити і зрозуміти, простити і полюбити. Ось такими засобами можемо знайти мир, згоду і порозуміння між собою, і такими засобами можемо перемогти диявола, який бере в свої обійми грішника, який з розпростертими руками йде до нього, тобто робить погані справи. Руки простягуються, щоб зробити погану справу. Але своєю молитвою і своєю любов'ю ми перемагаємо його і людину повертаєм у первинний стан – стан уподібнення Божого.

Ось цей приклад, який ми наводимо, був життєвим кредо святителя Миколая: проявляв милосердя, любив людей. А проявляючи милосердя і люблячи людей, людина не просто стає добрішою, вона стає чистою – чистою і думками, і серцем своїм. А якщо стає чистою серцем, то бачить Бога, а якщо бачить Бога, тоді немає в неї спокуси до гріха. Тому, що Бог перед нею. А якщо Бог перед тобою, ти вже віддаляєшся від зла, ти вже не робиш це зло, не робиш поганих вчинків. Ось такими засобами очищаємо свою душу, очищаємо свій розум.

І це потрібно робити, тому що ідем до великого свята – до свята Різдва Христового, яке наближається дуже швидко. Але які, за словами колядки, дари принесем до народженого Ісуса Христа? Наш найбільший дар – це чисте серце, і чиста душа, і світлий розум. Через отакі приклади: через примирення, через перемогу над самим собою, перемогу над своїм гріховним началом, яке всередині нас. Спотворена природа від Адама. Але повернути її в стан оригіналу – наше завдання. Повернути в стан святості.

На недавній телепередачі запитали: чи є святі сьогодні? Я вам можу сказати: є святі, і вони серед нас! Є люди святі, їх не видно, і Господь їх відкриє пізніше. А чому так? Щоб вони сьогодні не впали, коли на них будуть усі погляди. Людина немічна, і може згрішити, і ми їх позбавимо цього подвигу святості, а разом з тим створимо собі кумира, бо будемо бігати за ними. Тому Господь їх не відкриває, але чує їхні молитви, бачить їхні подвиги, а пізніше відкриє їх нам для наслідування. І хто це? Можливо, й тут, у храмі: можливо, один, можливо – десять. Я не знаю, але вірю і впевнений, що святі – серед нас. І це не високопарні слова. Ви дивіться історію життя Церкви: ми думали, що святі – це тільки третє століття, четверте століття там, апостоли… Але Церква причислила до лику святих і тих, хто недавно жив, у XX столітті. Наприклад, Амфілохій Почаївський. Старші, можливо, ще деякі ходили до нього за підтримкою і молитвою. Є такі, які його пам'ятали, він же наш сучасник, причислений до лику святих. Церква його прославила як святого життя людину.

Це що означає? Це означає, що в усі часи людина може досягнути святості. У всі часи людина може перемогти зло, може перемогти диявола. У всі часи найбільший грішник може стати святим. Тобто все можна. Як каже апостол Павел: «Усе можу в Ісусі Христі, Який мене зміцнює» (Фил. 4:13). І тому не треба опускати руки, яка б ситуація життєва в тебе не була. Думаєш – безвихідь, і все, кінець, і все, останній грішник. Треба вірити, що ти є образ Божий, і що добра в тебе більше, ніж зла, – і добро, яке є в тобі, переможе зло за твоєї згоди і допомоги Божої. І ти зможеш перемогти все, що б не було в твоєму житті. Переможеш! Потрібно бажання, наполегливість і праця, яку ти повинен докласти щодо самого себе. І якщо попрацюєш над самим собою, ось і буде твоя душа чиста, розум твій світлий і життя буде твоє святе. І це буде твій найбільший дар, який можеш принести до вертепу, – твою душу і твоє серце. Ось що Богові потрібно…

Тому я бажаю вам у ті подальші дні щирого покаяння, очистити свою душу, добрих справ щодо ближніх, щодо нашої неньки України. І хай ще і ще розум ваш загляне у вашу душу і дасть можливість розвинутись тій любові, яка є у вас. Тому, що в кожного є любов, тому, що «Бог є любов» (1 Ів. 4:8), а ми – образ Божий. Дайте розвинутися отій любові – і буде усмішка на устах, радість на серці вашому і Різдво у вас буде дійсно велике свято, а не просто гарні убранства. Тому хай Господь вам допомагає в щирому покаянні й добрій праці, а ще є час достойно підготуватися до зустрічі Різдва Христового.

ВАРТО ЗНАТИ

«ТИ ПЕРЕМІГ, ІСУСЕ!»

Так услід за давніми язичниками скажуть і сучасні

Не раз доводиться чути від деяких новітніх ультрапатріотів, що, мовляв, Християнство – не наша віра, «жидівська», тож українцям належить триматись «нашої», РУНвіри, себто «рідної української національної віри». Лиш тоді все в Україні піде на лад. І дарма, що невдовзі після земного життя Христа цілі народи переходили на сповідання Його віри, і мільйони українців уже понад тисячоліття – послідовники Того, Який прийшов для всього світу. І дарма, що всі народи Європи вже багато століть сповідують Християнство (чи Іслам), і нема жодного випадку, щоб повернулись до «рідної» віри.

Але таких переконаних «рідновірів» зовсім небагато. Частіше трапляються просто ті, котрі потрапили під їхній вплив мимоволі. От подекуди громади РУНвіри та інших течій неоязичників мають не тільки свої кумирні (вкопаний ідол посеред майданчика), а й проводять нібито фольклорні чи спортивні заходи. І люди беруть у них участь, не розуміючи до пуття, де перебувають. Більш того: були останнім часом випадки, що в пориві патріотизму палкі юнаки приймали якісь клятви в ім'я України-Русі, а потім виявлялося, що то язичницькі клятви.

Зрозуміло, що коли йдеться про так популярні тепер клуби історичної реконструкції, то це одне: хтось вбирається у костюми вісімнадцятого століття і влаштовує наче тодішні бали-маскаради, хтось одягає військові мундири століття дев'ятнадцятого і влаштовує «бої»… То чому не можна одягнутись по-давньоруськи і вдати – саме вдати! – із себе дохристиянських русичів із їхніми ігрищами?

Проте дехто заграється, і вже йому Православ'я, навіть Київського Патріархату, – віра недостатньо патріотична. Бо ж, бачте, і Христос у Своїй людській природі був євреєм, і Діва Марія, й апостоли – теж представники того семітського народу. А при владі ж у нас – «відомо хто», і що вони коять з країною – «самі бачите»…

Такі спроби «дехристиянізації» – не нові, й характерні не тільки для сучасної України. У Великобританії, наприклад, тамтешні погани збираються на руїнах давньокельтського святилища Стоунхендж, грецькі – на місці колишнього гаю Аполлона тощо. Чи мають ці потуги якийсь відгомін у суспільстві? Щонайменший, якщо тільки не йдеться про якусь бійку біля кумирні, про втручання поліції.

Та був випадок, коли язичники знову захопили владу в християнській країні. Це сталося в Римській імперії після 361 року. По смерті імператора Константина Великого, який спершу зрівняв Християнство в правах із язичництвом, а потім проголосив Христову віру державною релігією, правити країною згодом став його племінник Юліан, названий в історії Відступником. Новий імператор не тільки скасував указ попередника про Християнство, а й в усьому силою державного апарату став насаджувати язичництво.

Щоправда, то вже було язичництво, реформоване за зразком Христової Церкви. Бо що являла собою греко-римська віра? Якогось святого письма вона не мала, ані зводу канонів: віра була розкидана по книгах поетів і філософів, по народних звичаях; ані поділу на парафії, ані ієрархії священиків-волхвів; жерці не збирались на якісь свої собори, не виголошували проповідей… Тож Юліан Відступник, побачивши, як ефективно

функціонує Християнство, вжив заходів, аби і язичництво діяло подібним чином.

Та й що то був за час? Панування язичництва ще не стало далекою історією, воно було ще в багатьох на пам'яті. Чимало охрещувалися з примусу: неохрещені дорослі не мали громадянських прав, не могли вступити на державну службу, дарувати спадщину й таке інше. Іще в центрі Рима горів священний вогонь на честь Юпітера, верховного бога – покровителя держави, і до такого пережитку ставилися терпимо. Це в містах, а по селах язичницька віра ще трималася зовсім міцно (слово «поганин», до речі, походить від латинського paganus – сільський).

Проте спроба цезаря Юліана зазнала повного провалу. Наприкінці свого недовгого правління (трохи більше двох років) імператор побував у різних частинах тієї велетенської держави і переконався: повернення до старої віри не буде, її вже не сприймає народ, чиновницькі заходи пробуксовують. Тож невдовзі, помираючи на полі бою, Юліан Відступник вигукнув: «Ти переміг, Ісусе!»

Тепер погляньмо, що собою являє сучасне відродження дохристиянської віри наших предків. Віра ця теж не мала свого святого письма (відкрита в XX ст. «Велесова книга» не може претендувати на таку роль). Не мала, певно, й мурованих храмів, бо руїни жодного до нас не дійшли. Ми не знаємо, строго кажучи, чого саме навчали волхви, якими практиками володіли, ні навіть якими вони були на вигляд. Є тільки критичні згадки про них у середньовічних християнських рукописах та наш фольклор із численними реліктами дохристиянського часу.

Це можна порівняти з бенкетом, після якого ще лишилися крихти на столі, кілька крапель у келихах… Чи багато можемо сказати про сам бенкет, відтворити його? Але все з давньоруської культури, що витримало випробування часом, увійшло в життя християн окремими елементами: вишивка, різьба, розпис, що втратили магічне значення, приказки і звичаї, первісний смисл яких забувся, тощо.

Тому «рідновіри» насправді не відтворюють «рідної української національної віри», а створюють, вигадують нові культи, нові релігії в давно християнізованому суспільстві. Вони в куди гіршому становищі, ніж Юліан Відступник, тож муситимуть піти в історію слідом за ним.

Віктор ГРЕБЕНЮК